

8de Marts 1856 — og det vil jeg bede vel bemærket — hedder det, at Pensionen bestemmes endelig af Ministeriet. Dette har efter denne Lov ikke nogen Udgang til at gaa nogen Mellemvei imellem slet ikke at give Pension og at give fuld Pension; en Udgang til at kunne vælge imellem disse to yderste Afgjørelser: Fuldstændig Bevøvelse af Pension, eller fuld Pension, eksisterer ikke efter Loven af 1856. Ministeriet havde altsaa kun Valg imellem enten slet ingen Pension at give, eller at give fuld Pension, og derfor tør jeg haabe, det er klart, at man ikke ved Bedømmelsen af den Paagjældendes Forhold kan lægge nogen Vægt paa, at der fra Ministeriets Side er blevet tilstaaet ham fuld Pension. Fuldtro det, jeg har sagt i Begyndelsen, skal jeg ikke komme ind paa Andet, end hvad der ligger udenfor Grænsen af det, der i sig selv maa være særdeles ubehageligt at tale om, og jeg skal slutte med den ene Bemærkning, som jeg allerede har gjort i Forveien: Jeg antager ikke, at man kan anerkende et Valg, hvorved Plads i den lovgivende Forsamling vilde indrømmes den, der ved Højesteretsdom og ved Overrettsdom er betegnet som en Mand, der forsættelig har villet føre Ministeriet bag Lyset.

J. N. Hansen: Jeg tilstaa, det gør mig særdeles ondt, at man ikke har fulgt det samlede Udvalgs Anmodning til Thinget om at tage denne Sag, saaledes som den foreligger fra Udvalget, efter at Mørtallet og Mindretallet have udtalt sig i Betænkningen. Jeg tror, at det, som deri er anført, maa vise ethvert af de ærede Medlemmer, at denne Sag har været drøftet udførlig i Udvalget, og det gjør mig derfor særdeles ondt, at et Medlem her i Salen ikke har kunnet vise den Selvbeherskelse at holde den mundtlige Forhandling ude af Sagen. Det er sørgeligt og beklageligt, men det er jo ikke noget Nyt fra de krasse Juristers Side, at deres Juristeri skal stilles frem, hvor det ikke hører hjemme. Her skal der vel tages juridiske Hensyn, men der skal sandelig ogsaa ved det Slags Spørgsmaal tages andre Hensyn her i Folkethinget end disse udelukkende juridiske. Her skal tages Hensyn til den offentlige Mening, og hvorledes denne betragter de Sager af den Natur, som komme frem. Jeg tror, at vi i Udvalget have vist os moderate fra begge Sider og have gjort os den yderste Umage for at undgaa en nærmere Forhandling, men naar vi nu alligevel komme til en saadan, læster jeg Skylden derfor over paa det ærede Medlem, som har bevirket, at Mørtallet ikke kan forsvare at tie stille overfor saadanne Indsigelser. Jeg vil udtale, at vi, dersom vi her stode overfor en juridisk Domstol, vistnok Alle maatte høre os for det ærede Medlems Mening, og jeg antager, at naar det ærede Medlem stod og plæderede Sagen overfor en Dommer, vilde denne finde, at han havde Ret; men her staa vi overfor en anden Domstol, som ikke er udelukkende

juridisk; her er slet ikke Spørgsmaal om at se Sagen ene og alene fra det juridiske Synspunkt. Naar vi endelig skulle gaa ind paa Sigt, vil jeg spørge, om vi ikke have set Mand sidde her med almindelig Agtelse og Anerkendelse som Rigsdagsmænd, uagtet de ved Domstolene, hvor de have forsøgt derpaa, ikke have kunnet fri sig for Prædikaten: Løgnere og Kalumnianter. Hvad vil det ærede Medlem sige dertil? I juridisk Henseende er der en Forskel; thi det var en privat Mand, som havde kaldt Vedkommende for Løgnere og Kalumniant; men overfor den offentlige Mening falde den juridisk Tiltalte og den private Kalumniant ganske anderledes sammen; de lade sig ikke adskille i den offentlige Mening. Naar det ærede Medlem udtalte, at Højesteret ikke var forpligtet til at dømme den Vedkommende fra Embedet, vil jeg sige, at der i den Paragraf, paa hvilken Højesteret netop har bygget sin Dom, staa, at den kan gjøre det efter Omstændighederne, og naar den ikke gjør det, siger jeg, det er, fordi den har fundet Omstændighederne saaledes, at der ikke var Grund til at gjøre det; dette siger jeg fra en Lægmands Standpunkt, men jeg tror, at det holder Stik for enhver juridisk Betragtning. Naar den samme Paragraf, hvorefter Domstolene finde, at den Vedkommende skal dømmes, siger, at han efter Omstændighederne kan dømmes fra sit Embede, saa siger jeg, at Domstolene, naar de ikke gjøre dette, derved anerkende, at der ikke er nogen Nødvendighed for at gjøre det, og de have da erkjendt, at han kan vedblive at være Skolelærer trods denne Dom. Naar det ærede Medlem dernæst udtalte, at Ministeren enten kunde give ham fuld Pension eller ogsaa slet ingen, da er dette jo netop Noget, som vi vide; det ærede Medlem fortæller os derved slet ikke noget Nyt. Vi bygge imidlertid paa, at naar Ministeren ikke har frataget ham Pension, men derimod har tillagt ham den, viser dette, at Ministeren ikke har troet, der var saadanne Omstændigheder tilstede, at han kunde affædiges uden Pension. Jeg tror, at vore Grunde ere saa holdbare, at der skal meget Mere til end nogle juridiske Betragtninger for at støde dem omkuld. — Der kunde være adskilligt Andet at sige, og dersom det ærede Medlem ikke finder, at han har gjort Nok, skal jeg forbeholde mig til 2den Behandling at komme nærmere ind paa Sagen. Jeg vil haabe, at det ærede Thing vil tage Udvalgets samlede Indstilling til Følge, saaledes at vi ikke komme for dybt ind paa den; men hvad jeg her har sagt, var jeg nødsaget til at sige, fordi det ærede Medlem har ment, at han kunde belære os, uagtet vi i det Mindste have eet Medlem i Udvalget, som ser Sagen paa samme Maade som han, som vistnok er ligesaa god en Jurist som han, og som ikke har undladt at fremsætte sine Bemærkninger i Udvalget. Jeg tror derfor, at det ærede Medlem kunde have undladt at fremsætte sine Bemærkninger.